

Ritme i color del modernisme gironí

reportatge fotogràfic

MONTSE GISPert-SAÜCH I VIADER > TEXT I FOTOS

La ciutat de Girona aplega una àmplia oferta artística i molts racons per redescobrir, i més enllà de la reconeguda Girona grisa, o del llegat noucentista, cal reivindicar el moviment modernista en la seva peculiaritat gironina, que ja forma part de la Ruta Europea del Modernisme.

El modernisme és un moviment ampli i exuberant, que es caracteritza per una gran llibertat expressiva i esperit innovador, i per la recuperació i integració de totes les arts: vitrall, forja, ceràmica, mobiliari... el concepte d'obra d'art total. S'inspira en la natura, amb l'estilització de motius vegetals i animals, i en la figura de la dona, amb el predomini de la corba, de formes asimètriques i l'esclat de llum i color que transfigura l'espai.

El modernisme català, emmarcat en l'europeu, que rep diferents noms (*Art Nouveau, Modern Style, Glasgow Style, Jugendstil, Sezession, Liberty...*), es caracteritza per la pluralitat d'estils. La seva arquitectura està constituïda per individualitats, i d'aquí que calgui valorar el patrimoni únic nostrat.

I entenent el modernisme en un sentit ampli, de les diferents variants, aquí el trobem disseminat en edificis peculiars encarregats per industrials, com la Punxa i la Farinera Teixidor (1910-1911), de Rafel Masó, parts dels quals beuen del modernisme en un estil propi, amb influència de Gaudí, a més d'altres elements de l'arquitectura moderna europea, pel que fa aquest últim. També trobem botigues

com can Gelabert i la farmàcia Saguer, escoles com la Joan Bruguera, destil·leries, i habitatges com casa Franquesa, Casellas, Bloc August o can Norat (1912-1913, J. Roca Pinet), que es pot veure per primera vegada, o treballs d'arts aplicades, com la pica d'aigua beneïta i altar de la Immaculada de l'església de les Josefines (1907), i la reixa del Sagrat Cor (1906-1907), projectats pel primer Masó.

Aquest reportatge és un tast de la cuina modernista gironina, amb detalls rítmics i acolorits, com el blanc rosat delirant de la Farinera Teixidor (un tot orgànic que Masó veia com un munt de farina), amb el motiu de l'espiga treballat en diferents tècniques: les blanques espigues formades per pinacles

de majòlica que s'enlairen al cel, les de forja de les reixes de Nonito Cadenas i les dels vitralls de Lluís Rigalt; com l'ocre i gris de la façana de can Norat amb esgrafiats florals en el cos central i relleus de J. Oliver de Bezzi; i com els verds i negres de les escates de ceràmica vidriada de la torre de la Punxa.

Als interiors destaquen els vitralls espectaculars de l'escola Bruguera, de grocs, rosats, verds, liles i blaus, i el de la tribuna ondulant de can Norat, al cor de la Rambla, amb el motiu d'una libèl·lula, sense oblidar la grafia curvilínia i el ritme sinuós que dibuixa la barana de l'escala de can Norat, i la reixa de ferro forjat del Sagrat Cor, de Nonito Cadenas Caballer, d'inspiració gaudiniana. Aquesta obra

extraordinària, pendent de restaurar, consta d'un tramet bàsic on se sobreposen elements decoratius de planxa retallada i pintada (corones, lletres, flors) provinents del medievalisme anglès, i formes plenes de referències literàries.

Donada per un benefactor anònim, la pila del convent de les Josefines és una altra joia no gaire coneguda, més gran que la de la Sagrada Família i com la de la Colònia Güell de Sta. Coloma de Cervelló, realitzada amb una curculla natural i ornamentada amb orfebreria, el coronament decoratiu de la qual és una glossa de les paraules i signes de la persignació.